

NÄR FLODEN STIGER.

(Översättning.)

Carlos Hernandez hade gifvit sin mestadels släkt tyglar och red i lössam skridt framåt i det värma solskenet, som förgyller den mexikanska knuten. Hans stora bredskyggen hatt skuggade den bruna bryn för de brännande solstrålarna, som afspeglades i hans blivande svarta ögon.

Carlos drömde och hans ögon hade ett frånvarande uttryck. Då varnade han långt borta en ryttare, som afteknade sig mot den kristallklara luften. Han skälfde till, och en purpurfärgad färgade hans ansikte.

Miguel Simancas, mullade han mellan tänderna.

Den blivande till i hans ögon, och handen knöt sig instinktivt kring skaffet på navet, som hängde i baljet.

Så kom han ihåg det högtidliga löfte han gifvit senare Mercedes Ponce y Castillo.

Jag vill ej, att ni och Miguel Simancas utgjutna hvarandras blod, hade den vackra unga flickan sagt. Det ansågs hvarken en tvä eller dyp tid vi levde uti. Lämna sådant åt ganehos och färgade män.

Carlos kom ihåg, att han måst svara vid madonnas del Pilar och tillfångade sig lugn, ehuru han var uppragt att ej kunna gifva loft åt ett hat. Aft, hade ej den vackra Mercedes tagit hans ord, han följde hade han ej nu kunnat för allit öskalligvara sin rival.

De två rivalernas fiendskap måste emellertid på något sätt få ett slut. Carlos red fram till Simancas.

Se, goddag, senor Miguel, sade han. Solen förgyller allting edra äkrar.

Den andres ansikte var förvånat, då han svarade.

— Goddag, senor Carlos Hernandez, sade han, med mjuka behärskan de sig, edra äkrar äro alltid lika grönska.

Trots de vänskapfulla hälsningarna och artighetsbetygerna korsades deras blickar som stålklingor.

De reds sida vid sida och kommo fram till Gonzalas utlopp i oceanen, där hvarest betolkningen kallar kusen "la Playa maldiva" — den förhannade stranden.

Efter de första banala hälsningarna voro de två mannen tysta en stund.

— Är det inte senor Mercedes, som jag ser härborta, sade Carlos, skuggande ögonen med handen.

— Ja, det är verkligen den Palencias dotter, svarade Miguel.

Båda svängde sina hattar mot en färdig gestalt, som stod smart och ljus mot den blå himmelen på terrassen till en vacker villa. Ehuru han

var ganska aflägsen, igenkände han de trå och hälsade behagfullt tillbaks innan han försvann i patio.

Ryttarna sågo hatfullt på hvarandra.

— Du älskar Mercedes, utbrast slutligen Carlos våldsamt.

— Ja... och jag vill äga henne, sade Miguel mellan tänderna.

— Jag också.

— Men jag, hvar jag hatar dig.

— Och jag dig, genmålde Hernandez, skälfvande af vrede, och hade jag ej måst lofa henne att ej utgjuta en droppe af ditt blod, hade du sedan länge slumrat i säkerhet med min navaja i hjärtat.

— Det är en tanke, som jag haft beträffande dig långt förr, och om inte Mercedes tvingat mig att lofa...

— ...madonna sanctissima, utbrast Miguel med knuten hand.

— Caramba... vi äro bundna af våra löften, en man af heder bryter ej sitt ord. Men icke desto mindre måste vi få slut på denna onöshet. En af oss måste försvinna...

Nästa afton vid flodtiden träffades de båda vid la Playa maldiva där de sköt mot.

— Öfverenskommenheten står fast, intesamt, sade Carlos.

— Ja. Vi vänta här tillsammans flodens stigande, och då hafvet väter floderna på våra hästar fly vi in åt stranden.

— Dess svår för den af oss, som upphöjes af vågorna.

— På så sätt hafva vi ej utgjutit en droppe blod. Låt oss svära att handla som män af heder...

Miguel tog fram en bronsmedalj med madonnans bild och de svor en helig ed vid relikien. Därpå suto de stilla sida vid sida och hörde hafvet stiga.

Från sin terrass följde Mercedes dem häpen och orolig med blickarna... hon kom ihåg, att det var flodtid och började darra.

— Madonna, madonna, stammade hon, om de droja en minut ännu äro de förlorade.

Det hördes som ett sakta dån, då hafvet inom ett ögonblick svalle framåt sköljande hästarnes fötter.

och de båda ryttarna satte sig i rörelse, förföljda af larmande skummande vågor, som ville suga dem med sig.

Men Carlos och Miguel flydde alltjant. Ungefär hundra meter redo de jansades, därpå distanserade Carlos af Miguel. Floden var alldeles i hällarna på honom. Han satte sporrarna i hästen och pressade honom framåt. Dnjret tog en väldig rats och uppnådde åter Miguel.

— Åter galopperade de två bredvid hvarandra, egande mustangerna med

sporrar och vilda rop, med det dånande tjutande hafvet öfverströande dem med sitt larm.

Slutligen skakade Carlos häst ut mattad farten. Ryttaren vände sig om och såg endast rasande vågor, färdiga att uppsluka honom. Skulle Mercedes, den bruna Mercedes, med de milda ögonen tillhöra Miguel Simancas?

Och hafvet arbetade fort. Nu stego vågorna Carlos upp till midjan. En enda tanke behärskade honom. Mercedes skulle tillhöra honom, den andra!

Nej, aldrig, aldrig!

Han drog upp revolvern och rikade den mot Miguel. Men trogen sitt löfte sköt han ej på sin rival. Två skott ljödo. Miguels mustang var träffad och stannade tvärt. Ryttaren skrek till af vrede.

Carlos tog ett svagt leende, där han kämpade bland vågorna.

— Hon skall aldrig tillhöra dig, Miguel Simancas, ropade han, i det han lät sig bortföras. Vattnet fyllde hans mun och kväste det sista triumferande tillrop.

Miguel ögonblick seare var äfven Miguel Simancas försvunnen...

De två hade troget hållit sitt löfte till sig själva. Men dörborta på terrassen af porfy nedföll en kvinna afsvimman. Mercedes med de milda ögonen, som i ångest och varmiskt förtvillan sett rivalernas ridt mot döden...

Också ett lif.

Han var född på en grå bondgård med grå stenar omkring stora ljungbedar och martallar och enbuskar — tröstlösa syn — vidtomkring ägorna som utgjordes af med stenmurar inlagade små åkerlappar, äfven dessa steniga och marga. Det var en styf till den lilla köpingen, närmaste granngård var ett torp, där folket ej kunde bo och emellan det var för uselt nu för tiden, så hade de flyttat bort och stugan stod och gapade med svarta dörrar och fönstergluckor, öfver och öfver på en grå gård en fjärr till sist så några skramlande liggingsväg därifrån. Det blef bröllop liksom fortare än kasske ämnats, men sak samma bara det skedde, tänkte Lars. Kärlek kunde han ej till, det var ett främmande begrepp, men han tänkte på att få hjälp med arbetet, när "den gamla" — hans mor — örkade mer. Det låg en liten grå och

vindpiskad byggnad inne på stengårdet, detta var undantagsbyggnaden och dit flyttades de gamla nu som ett förmött bohag, som man ställer åsido. Dit skulle nog också Lars och hans hustru flytta en gång, men han reflekterade inte på det utan tog de gamla flyttning som en naturlig sak.

Och tiden gick som den gått genom generationer först på den grå, ensamma gården och en vacker dag blef Lars vald till kyrkvård som hans far varit också en gång. Det var hans tredje och stora händelse. Men också den sista. Ty i och med denna ärlystnad hos honom om han ej haft någon, och till kyrkan blef det nu hans plikt att traska hvar söndag i ragn och solsken, bara för att få sitta och kräma sig i den afskilda bänken längst fram. Han reflekterade aldrig öfver hvad prästen sade, man bara såg honom där punktligt hvar söndag och helg, alltid i samma gamla ljusgrå kläder år efter år. Så att till sist kände folket så väl igen honom på hans kläder att man bestämt afgjorde på långt håll hvem han var genom kostymens egenomliga färg.

(Sv. Am.) Kalle i Dalen.

Den första stora händelsen i Lars lif var när han konfirmerades. Då kände han något af högtid och rörelse för första gången i sin lilla ensamma själ, och så fick han ju sin fars gamla grönlupne rock vänd af byskräddarn till kläder. Men flåbackningen ut på ryfallet förtog snart ägaren detta minne och töcknet bögde åter sitt valnalsgråa täcke öfver Lasses lif och lefverne. Ende sonen var han också och snart började han förstå, att om han sålades, så enklade han åt sig själf. Hans far glömde ej heller att påminna honom om detta vid alla tillfällen och snart hade griggheten huggit sin klo i den unge arfvingen till den ensamma grå gården, såsom den gjort med fäderna före honom.

Nästa stora händelse i Lasses lefnad var då han gifte sig. Han gifte sig med en piga på en gård en fjärr till sist så några skramlande liggingsväg därifrån. Det blef bröllop liksom fortare än kasske ämnats, men sak samma bara det skedde, tänkte Lars. Kärlek kunde han ej till, det var ett främmande begrepp, men han tänkte på att få hjälp med arbetet, när "den gamla" — hans mor — örkade mer. Det låg en liten grå och

vindpiskad byggnad inne på stengårdet, detta var undantagsbyggnaden och dit flyttades de gamla nu som ett förmött bohag, som man ställer åsido. Dit skulle nog också Lars och hans hustru flytta en gång, men han reflekterade inte på det utan tog de gamla flyttning som en naturlig sak.

Och tiden gick som den gått genom generationer först på den grå, ensamma gården och en vacker dag blef Lars vald till kyrkvård som hans far varit också en gång. Det var hans tredje och stora händelse. Men också den sista. Ty i och med denna ärlystnad hos honom om han ej haft någon, och till kyrkan blef det nu hans plikt att traska hvar söndag i ragn och solsken, bara för att få sitta och kräma sig i den afskilda bänken längst fram. Han reflekterade aldrig öfver hvad prästen sade, man bara såg honom där punktligt hvar söndag och helg, alltid i samma gamla ljusgrå kläder år efter år. Så att till sist kände folket så väl igen honom på hans kläder att man bestämt afgjorde på långt håll hvem han var genom kostymens egenomliga färg.

(Sv. Am.) Kalle i Dalen.

Den första stora händelsen i Lars lif var när han konfirmerades. Då kände han något af högtid och rörelse för första gången i sin lilla ensamma själ, och så fick han ju sin fars gamla grönlupne rock vänd af byskräddarn till kläder. Men flåbackningen ut på ryfallet förtog snart ägaren detta minne och töcknet bögde åter sitt valnalsgråa täcke öfver Lasses lif och lefverne. Ende sonen var han också och snart började han förstå, att om han sålades, så enklade han åt sig själf. Hans far glömde ej heller att påminna honom om detta vid alla tillfällen och snart hade griggheten huggit sin klo i den unge arfvingen till den ensamma grå gården, såsom den gjort med fäderna före honom.

Nästa stora händelse i Lasses lefnad var då han gifte sig. Han gifte sig med en piga på en gård en fjärr till sist så några skramlande liggingsväg därifrån. Det blef bröllop liksom fortare än kasske ämnats, men sak samma bara det skedde, tänkte Lars. Kärlek kunde han ej till, det var ett främmande begrepp, men han tänkte på att få hjälp med arbetet, när "den gamla" — hans mor — örkade mer. Det låg en liten grå och

vindpiskad byggnad inne på stengårdet, detta var undantagsbyggnaden och dit flyttades de gamla nu som ett förmött bohag, som man ställer åsido. Dit skulle nog också Lars och hans hustru flytta en gång, men han reflekterade inte på det utan tog de gamla flyttning som en naturlig sak.

Och tiden gick som den gått genom generationer först på den grå, ensamma gården och en vacker dag blef Lars vald till kyrkvård som hans far varit också en gång. Det var hans tredje och stora händelse. Men också den sista. Ty i och med denna ärlystnad hos honom om han ej haft någon, och till kyrkan blef det nu hans plikt att traska hvar söndag i ragn och solsken, bara för att få sitta och kräma sig i den afskilda bänken längst fram. Han reflekterade aldrig öfver hvad prästen sade, man bara såg honom där punktligt hvar söndag och helg, alltid i samma gamla ljusgrå kläder år efter år. Så att till sist kände folket så väl igen honom på hans kläder att man bestämt afgjorde på långt håll hvem han var genom kostymens egenomliga färg.

(Sv. Am.) Kalle i Dalen.

Den första stora händelsen i Lars lif var när han konfirmerades. Då kände han något af högtid och rörelse för första gången i sin lilla ensamma själ, och så fick han ju sin fars gamla grönlupne rock vänd af byskräddarn till kläder. Men flåbackningen ut på ryfallet förtog snart ägaren detta minne och töcknet bögde åter sitt valnalsgråa täcke öfver Lasses lif och lefverne. Ende sonen var han också och snart började han förstå, att om han sålades, så enklade han åt sig själf. Hans far glömde ej heller att påminna honom om detta vid alla tillfällen och snart hade griggheten huggit sin klo i den unge arfvingen till den ensamma grå gården, såsom den gjort med fäderna före honom.

Nästa stora händelse i Lasses lefnad var då han gifte sig. Han gifte sig med en piga på en gård en fjärr till sist så några skramlande liggingsväg därifrån. Det blef bröllop liksom fortare än kasske ämnats, men sak samma bara det skedde, tänkte Lars. Kärlek kunde han ej till, det var ett främmande begrepp, men han tänkte på att få hjälp med arbetet, när "den gamla" — hans mor — örkade mer. Det låg en liten grå och

vindpiskad byggnad inne på stengårdet, detta var undantagsbyggnaden och dit flyttades de gamla nu som ett förmött bohag, som man ställer åsido. Dit skulle nog också Lars och hans hustru flytta en gång, men han reflekterade inte på det utan tog de gamla flyttning som en naturlig sak.

Och tiden gick som den gått genom generationer först på den grå, ensamma gården och en vacker dag blef Lars vald till kyrkvård som hans far varit också en gång. Det var hans tredje och stora händelse. Men också den sista. Ty i och med denna ärlystnad hos honom om han ej haft någon, och till kyrkan blef det nu hans plikt att traska hvar söndag i ragn och solsken, bara för att få sitta och kräma sig i den afskilda bänken längst fram. Han reflekterade aldrig öfver hvad prästen sade, man bara såg honom där punktligt hvar söndag och helg, alltid i samma gamla ljusgrå kläder år efter år. Så att till sist kände folket så väl igen honom på hans kläder att man bestämt afgjorde på långt håll hvem han var genom kostymens egenomliga färg.

(Sv. Am.) Kalle i Dalen.

Den första stora händelsen i Lars lif var när han konfirmerades. Då kände han något af högtid och rörelse för första gången i sin lilla ensamma själ, och så fick han ju sin fars gamla grönlupne rock vänd af byskräddarn till kläder. Men flåbackningen ut på ryfallet förtog snart ägaren detta minne och töcknet bögde åter sitt valnalsgråa täcke öfver Lasses lif och lefverne. Ende sonen var han också och snart började han förstå, att om han sålades, så enklade han åt sig själf. Hans far glömde ej heller att påminna honom om detta vid alla tillfällen och snart hade griggheten huggit sin klo i den unge arfvingen till den ensamma grå gården, såsom den gjort med fäderna före honom.

Nästa stora händelse i Lasses lefnad var då han gifte sig. Han gifte sig med en piga på en gård en fjärr till sist så några skramlande liggingsväg därifrån. Det blef bröllop liksom fortare än kasske ämnats, men sak samma bara det skedde, tänkte Lars. Kärlek kunde han ej till, det var ett främmande begrepp, men han tänkte på att få hjälp med arbetet, när "den gamla" — hans mor — örkade mer. Det låg en liten grå och

vindpiskad byggnad inne på stengårdet, detta var undantagsbyggnaden och dit flyttades de gamla nu som ett förmött bohag, som man ställer åsido. Dit skulle nog också Lars och hans hustru flytta en gång, men han reflekterade inte på det utan tog de gamla flyttning som en naturlig sak.

Och tiden gick som den gått genom generationer först på den grå, ensamma gården och en vacker dag blef Lars vald till kyrkvård som hans far varit också en gång. Det var hans tredje och stora händelse. Men också den sista. Ty i och med denna ärlystnad hos honom om han ej haft någon, och till kyrkan blef det nu hans plikt att traska hvar söndag i ragn och solsken, bara för att få sitta och kräma sig i den afskilda bänken längst fram. Han reflekterade aldrig öfver hvad prästen sade, man bara såg honom där punktligt hvar söndag och helg, alltid i samma gamla ljusgrå kläder år efter år. Så att till sist kände folket så väl igen honom på hans kläder att man bestämt afgjorde på långt håll hvem han var genom kostymens egenomliga färg.

(Sv. Am.) Kalle i Dalen.

Den första stora händelsen i Lars lif var när han konfirmerades. Då kände han något af högtid och rörelse för första gången i sin lilla ensamma själ, och så fick han ju sin fars gamla grönlupne rock vänd af byskräddarn till kläder. Men flåbackningen ut på ryfallet förtog snart ägaren detta minne och töcknet bögde åter sitt valnalsgråa täcke öfver Lasses lif och lefverne. Ende sonen var han också och snart började han förstå, att om han sålades, så enklade han åt sig själf. Hans far glömde ej heller att påminna honom om detta vid alla tillfällen och snart hade griggheten huggit sin klo i den unge arfvingen till den ensamma grå gården, såsom den gjort med fäderna före honom.

Nästa stora händelse i Lasses lefnad var då han gifte sig. Han gifte sig med en piga på en gård en fjärr till sist så några skramlande liggingsväg därifrån. Det blef bröllop liksom fortare än kasske ämnats, men sak samma bara det skedde, tänkte Lars. Kärlek kunde han ej till, det var ett främmande begrepp, men han tänkte på att få hjälp med arbetet, när "den gamla" — hans mor — örkade mer. Det låg en liten grå och

vindpiskad byggnad inne på stengårdet, detta var undantagsbyggnaden och dit flyttades de gamla nu som ett förmött bohag, som man ställer åsido. Dit skulle nog också Lars och hans hustru flytta en gång, men han reflekterade inte på det utan tog de gamla flyttning som en naturlig sak.

Och tiden gick som den gått genom generationer först på den grå, ensamma gården och en vacker dag blef Lars vald till kyrkvård som hans far varit också en gång. Det var hans tredje och stora händelse. Men också den sista. Ty i och med denna ärlystnad hos honom om han ej haft någon, och till kyrkan blef det nu hans plikt att traska hvar söndag i ragn och solsken, bara för att få sitta och kräma sig i den afskilda bänken längst fram. Han reflekterade aldrig öfver hvad prästen sade, man bara såg honom där punktligt hvar söndag och helg, alltid i samma gamla ljusgrå kläder år efter år. Så att till sist kände folket så väl igen honom på hans kläder att man bestämt afgjorde på långt håll hvem han var genom kostymens egenomliga färg.

(Sv. Am.) Kalle i Dalen.

Den första stora händelsen i Lars lif var när han konfirmerades. Då kände han något af högtid och rörelse för första gången i sin lilla ensamma själ, och så fick han ju sin fars gamla grönlupne rock vänd af byskräddarn till kläder. Men flåbackningen ut på ryfallet förtog snart ägaren detta minne och töcknet bögde åter sitt valnalsgråa täcke öfver Lasses lif och lefverne. Ende sonen var han också och snart började han förstå, att om han sålades, så enklade han åt sig själf. Hans far glömde ej heller att påminna honom om detta vid alla tillfällen och snart hade griggheten huggit sin klo i den unge arfvingen till den ensamma grå gården, såsom den gjort med fäderna före honom.

Nästa stora händelse i Lasses lefnad var då han gifte sig. Han gifte sig med en piga på en gård en fjärr till sist så några skramlande liggingsväg därifrån. Det blef bröllop liksom fortare än kasske ämnats, men sak samma bara det skedde, tänkte Lars. Kärlek kunde han ej till, det var ett främmande begrepp, men han tänkte på att få hjälp med arbetet, när "den gamla" — hans mor — örkade mer. Det låg en liten grå och

vindpiskad byggnad inne på stengårdet, detta var undantagsbyggnaden och dit flyttades de gamla nu som ett förmött bohag, som man ställer åsido. Dit skulle nog också Lars och hans hustru flytta en gång, men han reflekterade inte på det utan tog de gamla flyttning som en naturlig sak.

Och tiden gick som den gått genom generationer först på den grå, ensamma gården och en vacker dag blef Lars vald till kyrkvård som hans far varit också en gång. Det var hans tredje och stora händelse. Men också den sista. Ty i och med denna ärlystnad hos honom om han ej haft någon, och till kyrkan blef det nu hans plikt att traska hvar söndag i ragn och solsken, bara för att få sitta och kräma sig i den afskilda bänken längst fram. Han reflekterade aldrig öfver hvad prästen sade, man bara såg honom där punktligt hvar söndag och helg, alltid i samma gamla ljusgrå kläder år efter år. Så att till sist kände folket så väl igen honom på hans kläder att man bestämt afgjorde på långt håll hvem han var genom kostymens egenomliga färg.

(Sv. Am.) Kalle i Dalen.

Den första stora händelsen i Lars lif var när han konfirmerades. Då kände han något af högtid och rörelse för första gången i sin lilla ensamma själ, och så fick han ju sin fars gamla grönlupne rock vänd af byskräddarn till kläder. Men flåbackningen ut på ryfallet förtog snart ägaren detta minne och töcknet bögde åter sitt valnalsgråa täcke öfver Lasses lif och lefverne. Ende sonen var han också och snart började han förstå, att om han sålades, så enklade han åt sig själf. Hans far glömde ej heller att påminna honom om detta vid alla tillfällen och snart hade griggheten huggit sin klo i den unge arfvingen till den ensamma grå gården, såsom den gjort med fäderna före honom.

Nästa stora händelse i Lasses lefnad var då han gifte sig. Han gifte sig med en piga på en gård en fjärr till sist så några skramlande liggingsväg därifrån. Det blef bröllop liksom fortare än kasske ämnats, men sak samma bara det skedde, tänkte Lars. Kärlek kunde han ej till, det var ett främmande begrepp, men han tänkte på att få hjälp med arbetet, när "den gamla" — hans mor — örkade mer. Det låg en liten grå och

vindpiskad byggnad inne på stengårdet, detta var undantagsbyggnaden och dit flyttades de gamla nu som ett förmött bohag, som man ställer åsido. Dit skulle nog också Lars och hans hustru flytta en gång, men han reflekterade inte på det utan tog de gamla flyttning som en naturlig sak.

Och tiden gick som den gått genom generationer först på den grå, ensamma gården och en vacker dag blef Lars vald till kyrkvård som hans far varit också en gång. Det var hans tredje och stora händelse. Men också den sista. Ty i och med denna ärlystnad hos honom om han ej haft någon, och till kyrkan blef det nu hans plikt att traska hvar söndag i ragn och solsken, bara för att få sitta och kräma sig i den afskilda bänken längst fram. Han reflekterade aldrig öfver hvad prästen sade, man bara såg honom där punktligt hvar söndag och helg, alltid i samma gamla ljusgrå kläder år efter år. Så att till sist kände folket så väl igen honom på hans kläder att man bestämt afgjorde på långt håll hvem han var genom kostymens egenomliga färg.

(Sv. Am.) Kalle i Dalen.

Den första stora händelsen i Lars lif var när han konfirmerades. Då kände han något af högtid och rörelse för första gången i sin lilla ensamma själ, och så fick han ju sin fars gamla grönlupne rock vänd af byskräddarn till kläder. Men flåbackningen ut på ryfallet förtog snart ägaren detta minne och töcknet bögde åter sitt valnalsgråa täcke öfver Lasses lif och lefverne. Ende sonen var han också och snart började han förstå, att om han sålades, så enklade han åt sig själf. Hans far glömde ej heller att påminna honom om detta vid alla tillfällen och snart hade griggheten huggit sin klo i den unge arfvingen till den ensamma grå gården, såsom den gjort med fäderna före honom.

Nästa stora händelse i Lasses lefnad var då han gifte sig. Han gifte sig med en piga på en gård en fjärr till sist så några skramlande liggingsväg därifrån. Det blef bröllop liksom fortare än kasske ämnats, men sak samma bara det skedde, tänkte Lars. Kärlek kunde han ej till, det var ett främmande begrepp, men han tänkte på att få hjälp med arbetet, när "den gamla" — hans mor — örkade mer. Det låg en liten grå och

vindpiskad byggnad inne på stengårdet, detta var undantagsbyggnaden och dit flyttades de gamla nu som ett förmött bohag, som man ställer åsido. Dit skulle nog också Lars och hans hustru flytta en gång, men han reflekterade inte på det utan tog de gamla flyttning som en naturlig sak.

Och tiden gick som den gått genom generationer först på den grå, ensamma gården och en vacker dag blef Lars vald till kyrkvård som hans far varit också en gång. Det var hans tredje och stora händelse. Men också den sista. Ty i och med denna ärlystnad hos honom om han ej haft någon, och till kyrkan blef det nu hans plikt att traska hvar söndag i ragn och solsken, bara för att få sitta och kräma sig i den afskilda bänken längst fram. Han reflekterade aldrig öfver hvad prästen sade, man bara såg honom där punktligt hvar söndag och helg, alltid i samma gamla ljusgrå kläder år efter år. Så att till sist kände folket så väl igen honom på hans kläder att man bestämt afgjorde på långt håll hvem han var genom kostymens egenomliga färg.

(Sv. Am.) Kalle i Dalen.

Den första stora händelsen i Lars lif var när han konfirmerades. Då kände han något af högtid och rörelse för första gången i sin lilla ensamma själ, och så fick han ju sin fars gamla grönlupne rock vänd af byskräddarn till kläder. Men flåbackningen ut på ryfallet förtog snart ägaren detta minne och töcknet bögde åter sitt valnalsgråa täcke öfver Lasses lif och lefverne. Ende sonen var han också och snart började han förstå, att om han sålades, så enklade han åt sig själf. Hans far glömde ej heller att påminna honom om detta vid alla tillfällen och snart hade griggheten huggit sin klo i den unge arfvingen till den ensamma grå gården, såsom den gjort med fäderna före honom.

Nästa stora händelse i Lasses lefnad var då han gifte sig. Han gifte sig med en piga på en gård en fjärr till sist så några skramlande liggingsväg därifrån. Det blef bröllop liksom fortare än kasske ämnats, men sak samma bara det skedde, tänkte Lars. Kärlek kunde han ej till, det var ett främmande begrepp, men han tänkte på att få hjälp med arbetet, när "den gamla" — hans mor — örkade mer. Det låg en liten grå och

vindpiskad byggnad inne på stengårdet, detta var undantagsbyggnaden och dit flyttades de gamla nu som ett förmött bohag, som man ställer åsido. Dit skulle nog också Lars och hans hustru flytta en gång, men han reflekterade inte på det utan tog de gamla flyttning som en naturlig sak.

Och tiden gick som den gått genom generationer först på den grå, ensamma gården och en vacker dag blef Lars vald till kyrkvård som hans far varit också en gång. Det var hans tredje och stora händelse. Men också den sista. Ty i och med denna ärlystnad hos honom om han ej haft någon, och till kyrkan blef det nu hans plikt att traska hvar söndag i ragn och solsken, bara för att få sitta och kräma sig i den afskilda bänken längst fram. Han reflekterade aldrig öfver hvad prästen sade, man bara såg honom där punktligt hvar söndag och helg, alltid i samma gamla ljusgrå kläder år efter år. Så att till sist kände folket så väl igen honom på hans kläder att man bestämt afgjorde på långt håll hvem han var genom kostymens egenomliga färg.

(Sv. Am.) Kalle i Dalen.

Den första stora händelsen i Lars lif var när han konfirmerades. Då kände han något af högtid och rörelse för första gången i sin lilla ensamma själ, och så fick han ju sin fars gamla grönlupne rock vänd af byskräddarn till kläder. Men flåbackningen ut på ryfallet förtog snart ägaren detta minne och töcknet bögde åter sitt valnalsgråa täcke öfver Lasses lif och lefverne. Ende sonen var han också och snart började han förstå, att om han sålades, så enklade han åt sig själf. Hans far glömde ej heller att påminna honom om detta vid alla tillfällen och snart hade griggheten huggit sin klo i den unge arfvingen till den ensamma grå gården, såsom den gjort med fäderna före honom.

Nästa stora händelse i Lasses lefnad var då han gifte sig. Han gifte sig med en piga på en gård en fjärr till sist så några skramlande liggingsväg därifrån. Det blef bröllop liksom fortare än kasske ämnats, men sak samma bara det skedde, tänkte Lars. Kärlek kunde han ej till, det var ett främmande begrepp, men han tänkte på att få hjälp med arbetet, när "den gamla" — hans mor — örkade mer. Det låg en liten grå och

vindpiskad byggnad inne på stengårdet, detta var undantagsbyggnaden och dit flyttades de gamla nu som ett förmött bohag, som man ställer åsido. Dit skulle nog också Lars och hans hustru flytta en gång, men han reflekterade inte på det utan tog de gamla flyttning som en naturlig sak.

Och tiden gick som den gått genom generationer först på den grå, ensamma gården och en vacker dag blef Lars vald till kyrkvård som hans far varit också en gång. Det var hans tredje och stora händelse. Men också den sista. Ty i och med denna ärlystnad hos honom om han ej haft någon, och till kyrkan blef det nu hans plikt att traska hvar söndag i ragn och solsken, bara för att få sitta och kräma sig i den afskilda bänken längst fram. Han reflekterade aldrig öfver hvad prästen